

ξάρι του βιολιού του τρέχει μονάχο του... οάν ένα στραβό δλογο που ππδάει αφηρηασμένο... Ναι, ναι, ο γέρος σκέπτεται τώρα την Λουίζα του που βρίσκεται παγωμένη στην καλύβα, χωρίς τον άνδρα της και το παιδί της!

Θυμιθκε ξαφνικά ένα τραγουδι που άκουσε να τραγουδούν κάπ.τε οι άτοιγγανοι στο δρομο. Ήταν ένα τραγουδι της φτώχειας κι' άκούγοντάς το νόμιζε κανείς πως άκοει πληγωμένα ζώα να γογγύζουν. Μά τέτοια τραγουδία και μουσική δεν ταιριάζουν σε γάμο. Τι τον ένδιασέρει όμως το γέρο; Παίζει τώρα για τη λύπη του! Κ' ή Κατίνα, ή κόρη του, τον βλέπει τραγμένην.

Τά ζευγαράκια που χορεύανε χόσανε το βήμα τους κι' άρχισαν να γυρίζουν οάν βάρκες μέσα στη φορτιούνα! "Εξαφνα σταματήσανε.

— "Ε! γέρο! Τρελλίθηκες; Τι μās παίξεις αύτου; Τι ήχος εινε αύτος, μήπως άκολουθείς καμμιά κηδεία;
"Η Κατίνα άκούγοντας τά λόγια αύτά μουρμουρίζει, χωρίς να προσέξη!

— Την κηδεία της μαμμάς!...
"Ο γέρω-βιολιτζής ειν αφηρημένος, τρέμει, δεν ξέρει που βρίσκεται.

"Εξω τά ρολόγια χτυπούν μεσάνυχτα. Οι χορευτάι διάχωνν τον γέρω-βιολιτζή δίδοντάς του δυο τάλληρα μονάχα. "Ο γέρος βγαίνει έξω και τραβάει με το παιδί του μέσα στη μαύρη νύχτα, που δεν ξέρει ποιός ύποφέρει και ποιός κλαίει...

— Μπαμπά, μπαμπά, πολύ τρέχεις, λέει ή μικρούλα.
— Θες να σε πάρω στον ώμό μου;
Και την φορτώνεται και τρέχει προς την καλύβα του, για να βρη την γυναίκα του που δεν τον περιμένει πειά, που νεκρή καθώς ήταν θα ζύλιασε...

Οί προσκαλεσμένοι στο γάμο πίνοντας το τελευταίο ποτήρι μιλάνε για το γέρο μουσικό:

— Γέρασε, ό φτωχός... και τραβάει δοξαριές άνάποδα!
— Δεν άρίζει πειά για διασκόδει...
— Δεν θα τον ξαναπάρομε..

Henri Bordeaux

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΙΧΝΙΑΣΤΟ ΔΡΑΜΑ

"Η φαντασία των μυθιστοριογράφων που άρέσκονται στα αί-μαιηρά μυστήρια, δεν θα μπορούσε να πλάση έπειστικό τραγικό-τερο και μυστηριωδέστερο, από το δράμα που συνέβη προό έτών σ' ένα σπίτι στη διασταύρωσι των οδών Μεγάλου Άλεξάνδρου και Κολοκυθούς. Στο σπίτι αυτό κατοικούσε ο Ίταλός "Αντώνιος Άλοκοκυθός. Στο σπίτι αυτό κατοικούσε ή μητέρα του και ή νεαρά κόρη του. Ήταν μία οικογένεια πλανοδίων μουσικών, ή κόρη ίδίως εΐταν πολύ γνωστή στην Άθήνα, έπειδή περιήρχετο καθημερινώς τους δρόμους με μία μεγάλη λατέρανα την οποία χτυπούσε. Ήσανε μόλις δεκαεπτά χρόνων και είχε άρραβωνιαστεί με κάποιον Ίταλόν Σέρο-κερ, που έργαζόταν στις γραμμές του σιδηροδρόμου Πετραϊώς-Λαρίσης. Την προηγούμενη ήμέρα του έγκλήματος ή μνηστήρ είχε έλθει από τας Θήβας με τον εξαδέλφο της μηστής του Λουκαρέλη. Και οι δύο έφιλιξενήθησαν στο σπίτι του Άρικού. Το οικογενειακό δειπνο στο όποιον παρεκάθησαν έκτός των άνω προσώπων και ή μεγαλύτερα κόρη του Ίταλου μετά του σύζυγου της, ύπηρξεν εϋθυμώτατο. "Υστερα άφου έφαγαν ή μεγάλη κόρη με τον άνδρα της έπήγαν να κοιμηθούν, σ'ένα άπίμερο δωμάτιο του σπιτιού οι δύο φιλοξενούμενοι, σέ άλλο ή μάμη και ή έγγονή και στη σσηνθεισμένη τους κρεββατοκάμαρη οι δύο σύζυγοι. Ήταν νορίς, αλλά άποκομήθηκαν άμέσως όλοι. Κατά τις έντεκα ή σύζυγος του Ίταλου έξύπνησε και παρετήρησεν ότι ή κόρη που έφερε προς τη σκάλα και την αύλή ήταν άνοιχτή. Τρομαγμένη τότε θέλησε να ξυπνήση το σύζυγό της. Καθώς άκούμπησε όμως το χέρι της άπάνω του είδε ότι εΐταν παγωμένος και τρώμαξ. Τόν σπρώχνει, του φωνάζει, αλλά του κάκου!... "Ο άτυχής Ίταλός εΐταν νεκρός, μ' ένα τραύμα στιλέτου στην καρδιά.

Αί άρχαι, αί έπιληφθείσαι άμέσως των άνακρίσεων, τίποτα δεν μπόρεσαν να έξιχνιάσουν από το σκοτεινό αυτό δράμα. Αί ύπό-τοιαι έπεσαν διαδοχικώς σέ όλους τους προσκεκλημένους και κατό-πιν σ' ένα γερμάνο έχθρο της οικογενείας και σ' ένα άποτυχόντα μνηστήρα της κόρης Ίταλόν. Πολλοί συνελήφθησαν. "Άλλ' αί ύ-πόνοιαι έρειναν ύπόνοιαι και αί συλλήψεις έγγναν ματαιώσ.

"Έτσι το δράμα αυτό έμεινε μυστηριώδες και άνεΐχνιαστο ως σήμερα.

ΘΑ ΜΑΡΑΘΗ

Μελαχροινούλα μου, άλλος μαγνήτης ή τύχη άχώριστους θα μās κρατή, μās πόσο σκιάζομαι τη δύναμίν της δεν ξέρω ό δύστυχος κ' έγω γιατί,

Κι' όμως τά χείλη μας ποτέ άς μήν ποινε πόσα τό στήθος μας βαθει άγκωκ, μόνο τά μάτια μας κορυφ' άς μιλούνε με λόγια άμίλητα και μυστικά.

Σε πλάνα όνειράτα ποτέ άς μή οίξη έλπίδα ή σκέπι μας και μαγευδή. Μπουμπουκί ή άγάπη μας άς μήν άνοιξή δυο μέρες κ' έπειτα να μαραδή.

ΛΟΓΙΑ ΧΑΜΕΝΑ

Αυγη φεγγαροπόσσωπη, της γειτονιάς καμάρι, ζαφείρια εινε τά μάτια σου, άτιμητο ζευγάρι. Ήνε τά δυο σου μάγουλα τριαντάφυλλο τ' Αποίλη, κ' εινε κοράλλι διαλεχτό τά κόκκινά σου χείλη. Τά ξεπλεκά σου τά μαλλιά, ποτάμι χρυσώμενο, που τώχουν, φως μου, οι ζέφυροι στις πλάτες σου χυμένο. Τά δόντια σου τά δλόπικνα, κλωνά μαργαριτάρι, τά δυο σου γαϊτανόφρυδα του χρυσαφιού λιγάρι. Στους δρόμους μέσα σάν περνής, ψηλό μου κυπαρίσι, έχεις μία χάρι που μπορεΐ νεκρούς να περιορίση. Κι' δπον κι' αν πās κι' δπον σαθής, χύνεις μαγεία μεγάλη, έχεις μία χάρι άλλοιούτικη που δει την έχι άλλη. Σ' είδα ναι, σ' είδα να περνάς πολλές φορές σιμά μου, χωρίς να θέλω, άπόκρυφα γοργογυπιά ή καρδιά μου. Σ' είδα, και μέσ' στην Έκκλησιά, χυσό μου περιστέρι, κ' είπα: χαρά στο σπίτι αύτο ποΐχε παρόμοιο άστέρι! Όυτε δικιά, ούτε γνώριμη, ούτ' άλλο τι σέ έχω, μās όδς με ποδη πως είσαι σύ, χωρίς να ξέρω, τρέχω...

† Διον. Μάργαρας

Ο ΠΑΛΗΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Βαθειά σέ άνόρωγο χωράφι προαιμμένος βρέθηκεν άπ' τη σκουριά ό χάλκινος παλιός καθρέφτης. Άστραφτε άλλοτε ως χρυσάφι, μās και τη γυαλιώμενη του χρυση θωρειά ό Χρόνος του άρπαξεν ό κλέφτης.

Πόσοι σ'αύτον ένκνταχθήκαν! και πόσες είδε κλοπούς ενμορφές στα χρόνια του τά περασμένι! Σάν ίσκιου όλες έδιαβήκαν και στη σκουριά του ή παλιός του συντροφιός, έχουν τά κάλλη τους σαβανωμένα.

I. Ζερβός

ΧΑΡΑΥΓΗ

Τρέχει χλωμή στην όρι της ή Έκάτη με μόνο το πουκάμισο στο σώμα' άφ' την άρρύπανα εθόλωσ το μάτι και τά φιλιά της στέγνωσαν το στόμα.

Άρρύπνησε τη νύχτα στο κρεβάτι κι' από φωτιά πλημμύρισε το στομάμα' τά σημάδια, στο πρόσωπο, στην πλάτη, του φλογεροϋ θνητού θωρεΐς άκόμα.

Τό βλέμμα έδω κ' εκεί με δειλία στρέφει, τον άδελφό θυμάται χλωμασμένη και κάπον κάπον κρύβεται στα πέφη.

Άλλ' ό ξανθός ό Φόβος, μέσ' στα ύψη, άφ' το θυμό του κόκκινος προβαίνει της άδελφής του την προση νάκρυση.

† Στέφ. Μαρτζώκης

